

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/10/2019
Identifikačné číslo spisu:	1111214305
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1111214305.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. V. N. G., bytom W. X, XXX XX W., proti žalovanej Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o zaplatenie 20.000,- € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 C 66/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2017 sp. zn. 7 Co 442/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. apríla 2016 č.k. 7 C 66/2011-135 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- € v dôsledku nesprávneho úradného postupu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Súd prvej inštancie nepovažoval za preukázanú príčinnú súvislosť medzi nemajetkovou ujmovou vo forme poškodenia dobrého mena a ostatných žalobcom tvrdených následkov. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že pri pravidelnom behu vecí (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, bez ohľadu na to, či bol súdom uznaný za relevantný alebo nie) by ním označená nemajetková ujma nevznikla. Žalobu preto zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že mu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikla nemajetková ujma, ktorú nebolo možné napraviť inak.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. októbra 2017 sp. zn. 7 Co 442/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom sa s ním stotožnil v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na daný prípad aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31. decembra 2008 a skúmal všetky predpoklady zodpovednosti žalovanej za vznik škody. Správne podľa neho vyvodil splnenie predpokladov na vznik škody, a to nesprávny úradný postup súdneho exekútora

ako aj samotný vznik škody vo forme nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o jej nepreukázaní na základe vykonaného dokazovania. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie postačujúce pre meritórne rozhodnutie veci, pričom súd prvej inštancie logickým spôsobom odôvodnil nevykonanie navrhnutých dôkazov s ohľadom na konzistentné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k podmienkam zodpovednosti žalovanej za vznik škody. Vo vzťahu k odňatiu možnosti konať pred súdom, ktoré malo byť podľa tvrdenia žalobcu spôsobené neakceptovaním ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní a žiadosti o odročenie pojednávania dňa 18. apríla 2016, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 119 ods. 3 O.s.p., na základe ktorého sa od strany sporu vyžadovalo, aby v prípade žiadosti o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov, táto žiadosť obsahovala aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní, pričom za takéto vyjadrenie sa považovalo vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. V danom prípade však podľa odvolacieho súdu žiadosť predložená žalobcom neobsahovala zákonom predpísanú náležitosť a tak súd prvej inštancie postupoval správne, keď konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu.

3. Žalobca podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodil z § 420 písm. f/ CSP. Tvrdí, že mu súdy (prvoinštančný ako aj odvolací súd) nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby v kompenzačnom konaní o odškodnení plnohodnotne uskutočňoval a realizoval jeho procesné práva a majetkové práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, keďže s ním nebolo riadne konané. Odvolací súd podľa neho posudzoval dovolanie vadne a tendenčne a krajne formalisticky, keď o ňom rozhodoval podľa CSP účinného od 1. júla 2016, pričom dovolanie podal žalobca 30. júna 2016. Namietal, že odvolací súd sa podľa neho dôsledne nevysporiadal s diskriminačným konaním súdu prvej inštancie majúcim za následok porušenie práva rovnosti a porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku zanedbania si všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 160 ods. 1, 2 CSP. Žalobca vytýka odvolaciemu súdu, že sa dôsledne nevysporiadal s tým, že súd prvej inštancie prihliadal na vyjadrenie žalovanej doručené do podateľne 22. júna 2011, hoci nebolo právnym zástupcom žalovanej podpísané. Ďalej namieta, že odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že v spise nie je riadne a spoľahlivo osvedčené odňatie veci pôvodnej zákonnej sudkyňi a pridelenie veci novej zákonnej sudkyňi, pričom poukazuje na dodatok k rozvrhu práce z 30. októbra 2013, ktorý nie je podpísaný predsedníčkou súdu prvej inštancie, a preto sa podľa neho naň hľadí ako na ničotný, právne neúčinný. Žalobca vidí nesprávny postup odvolacieho súdu aj v tom, že ho neupovedomil mailom o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku dňa 25. októbra 2017, pričom tu existovala výhrada dovolateľa na doručovanie mu písomností, upovedomení o odročení pojednávania elektronicky na mail, čím mu odvolací súd neumožnil osobne sa ho zúčastniť a vypočúť si stručné odôvodnenie. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 18 a 19 považuje žalobca za zmätočné, keďže odvolací súd podľa neho neprípustne obhajuje pochybenia súdu prvej inštancie v súvislosti s pojednávaním dňa 18. apríla 2016, keďže súd prvej inštancie žalobcovi súčasne s predvolaním na toto pojednávanie nedoručil formulár tlačiva pre ošetrojúceho lekára k vyplneniu, hoci bol k tomu povinný. Tvrdí, že neboli splnené podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku odvolacím súdom, nakoľko zápisnica o vyhlásení rozsudku z 25. októbra 2017 spoľahlivo neosvedčuje, kde a v ktorej pojednávacej miestnosti súdu sa malo toto verejné vyhlásenie rozsudku údajne uskutočniť. Napokon namieta, že odvolací súd sa nevysporiadal s tým, že neboli súdom vypočutí ním navrhnutí svedkovia. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a zároveň aby zrušil v celosti aj tomu predchádzajúci rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§

451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného

nároku.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ žalobca vytýka odvolaciemu súdu, že sa dôsledne nevysporiadal s tým, že súd prvej inštancie prihliadal na vyjadrenie žalovanej doručené do podateľne 22. júna 2011, hoci toto vyjadrenie nebolo právnym zástupcom žalovanej podpísané, v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

17. Dovolacia námietka o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, svojvoľné, dostatočne neodôvodnené, nie je preto opodstatnená.

18. Pokiaľ žalobca namieta, že odvolací súd posudzoval odvolanie vadne a tendenčne a krajne formalisticky, keď o ňom rozhodoval podľa CSP účinného od 1. júla 2016, pričom odvolanie podal 30. júna 2016, dovolací súd uvádza, že odvolací súd rozhodoval podľa CSP správne v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 2 CSP, čo odvolací súd aj uviedol do odôvodnenia. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016. O odvolaní žalobcu však odvolací súd rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku. Týmto postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

19. V ďalšej časti dovolania žalobca namieta údajné nesplnenie poučovacej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 160 CSP o jeho nových procesných právach. Podľa § 160 CSP (predtým najmä § 5 a § 30 O.s.p.) medzi iným súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že uvedená poučovacia povinnosť ako súčasť všeobecnej poučovacej povinnosti súdu o procesných právach a povinnostiach (tzv. generálna manuálna povinnosť súdu) nie je žiadnou novou povinnosťou súdu, pretože túto povinnosť súdu obsahoval aj O.s.p. a § 5 O.s.p., na ktorý kontinuálne nadviazal CSP korešpondujúcim ustanovením § 160 CSP, mal konkrétnu reflexiu v jeho mnohých ustanoveniach (napr. § 30, § 114 ods. 5, § 118a ods. 3, § 120 ods. 4, § 157 ods. 1, atď., všetko O.s.p.). Napokon právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, od začiatku konania vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 47 ods. 2), bolo vyjadrené v § 30 O.s.p., teraz v § 160 ods. 2 CSP ako osobitne zvýraznená poučovacia povinnosť pre konanie v prvej inštancii vo vzťahu k právu na právnu pomoc prostredníctvom advokáta alebo Centra právnej pomoci. Taktiež dovolací súd pripomína, že vychádzajúc z účelu všeobecnej poučovacej povinnosti súdu tento by mal poskytovať poučenie náležite konkrétne a vždy o tých procesných právach a povinnostiach, keď je to vzhľadom na stav konania potrebné (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 599). V danom prípade konanie pred súdom prvej inštancie prebiehalo podľa právnej úpravy O.s.p. účinnnej do 30. júna 2016 (žaloba podaná na súd 4. mája 2011, rozsudok súdu prvej inštancie z 18. apríla 2016 č. k. 7 C 66/2011) a odvolací súd rozhodol (rozsudkom z 25. októbra 2017 sp. zn. 7 Co 442/2016) za účinnosti novej právnej úpravy CSP účinnnej od 1. júla 2016. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že uvádzaná námietka žalobcu o nesplnení poučovacej povinnosti odvolacieho súdu nekorešponduje obsahu spisu, keď zo spisu (viď č. l. 33, 56, 57, 98 spisu) naopak vyplýva náležité poučenie pre účastníka (stranu sporu) v zmysle § 30 O.s.p. účinného do 30. júna 2016. Napokon najvyšší súd tiež poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 30 O.s.p. účinného od 1. januára 2012 do 30. júna 2016, oprávnenie ustanoviť právneho zástupcu účastníkovi pre súdne konanie prešlo zo súdov v plnom rozsahu do právomoci Centra právnej pomoci zriadeného zákonom č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. V prípade, že účastník po 1. januári 2012 požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu, súd bol povinný iba odkázať účastníka s jeho žiadosťou na príslušné Centrum právnej pomoci, nemohol však už o takejto žiadosti rozhodnúť, ani účastníkovi právneho zástupcu sám ustanoviť. Z obsahu spisu nevyplýva, aby žalobca požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu a vo vzťahu k možnosti strán sporu obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP) žalobca bol poučený súdom prvej inštancie, preto vzhľadom na uvedené považuje najvyšší súd námietku žalobcu o nesplnení poučovacej povinnosti odvolacím súdom za neopodstatnenú.

20. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobcu, že odvolací súd nepostupoval zákonným spôsobom, pretože ho neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku zaslaním upovedomenia elektronicky na emailovú adresu G..G., hoci o to požiadal, najvyšší súd uvádza, že ani táto námietka dovolateľa nie je dôvodná. V zmysle § 214 ods. 3 O.s.p. platilo, že ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 O.s.p.), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. platilo, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Na uvedené ustanovenia O.s.p. nadviazala právna úprava podľa CSP, a to § 385 ods. 1 CSP zúžením obligatórnych dôvodov nariadenia pojednávania na odvolacom súde a § 219 ods. 3 CSP rozšírením povinnosti súdu o zverejnenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku okrem úradnej tabule súdu, aj na webovej stránke príslušného súdu. Obsah spisu však nedáva žiaden podklad o pochybení odvolacieho súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a oznámil na svojej úradnej tabuli a webovej stránke 19. októbra 2017 (č. l. 179 spisu) miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (25. októbra 2017 o 9,25 hod. v budove Krajského súdu v Bratislave v pojednávacej miestnosti č. dv. 41). Najvyšší súd tiež poukazuje na skutočnosť, že odvolanie žalobcu (na č. l. 151 a nasl. spisu) z 30. júna 2016 smerujúce proti rozsudku súdu prvej

inštancie č. k. 7 C 66/2011-135 síce v záhlaví obsahuje uvedenie emailovej adresy žalobcu, ale bez jeho požiadavky o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami a upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p. (§ 219 ods. 3 CSP). Žalobca ale nežiadal o doručovanie písomností ani upovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku, a to ani v odvolaní ani v iných podaniach, čo je nevyhnutnou podmienkou takéhoto doručovania. V spise sa na č.l. 115 nachádza v ospravedlnení sa žalobcu z účasti na pojednávaní dňa 18. apríla 2016 o 9,00 hod. spolu so žiadosťou o odročenie uvedeného pojednávania, len žiadosť, že v prípade, ak by súd pojednával, doručiť elektronicky zápisnicu o pojednávaní a to elektronicky na mail: G.@.G..G.. Zápisnica z uvedeného pojednávania mu bola doručená 22. apríla 2016 (č.l. 134 spisu). Na základe uvedeného najvyšší súd môže len konštatovať, že rozsudok odvolacieho súdu bol vyhlásený verejne dňa 25. októbra 2017 bez účasti dovolateľa (§ 219 ods. 1 CSP vo väzbe na § 378 ods. 1 CSP, č. l. 180 spisu), pričom obsah spisu (viď č. l. 179 až 181 spisu) nesvedčí o porušení zákonného postupu súdu voči strane sporu vrátane procesného postupu súdu podľa § 219 ods. 3 CSP, resp. § 156 ods. 3 O.s.p. vo väzbe na § 470 ods. 1 a 2 CSP odvolacím súdom. Stranám sporu vrátane žalobcu tak bola odvolacím súdom vytvorená možnosť zúčastniť sa aktu vyhlásenia rozhodnutia a ak toto svoje právo žalobca z vlastnej vôle nevyužil, nemôže sa dovolávať porušenia jeho procesných práv.

21. Rovnako je podľa najvyššieho súdu vzhľadom na bod 20 neopodstatnená aj námietka žalobcu, že neboli splnené podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu. Postup odvolacieho súdu pri oznámení verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP. Faktická možnosť strany sporu dozvedieť sa o termíne verejného vyhlásenia rozsudku, z hľadiska zákonom predpísaného postupu pre verejné vyhlásenie rozhodnutia, nebola právne významná.

22. Pokiaľ žalobca namieta, že odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že v spise nie je riadne a spoľahlivo osvedčené odňatie vecí pôvodnej zákonnej sudkyňi a pridelenie vecí novej zákonnej sudkyňi, pričom poukázal na dodatok k rozvrhu práce z 30. októbra 2013 v spise na č.l. 89-93, ktorý nie je podpísaný predsedníčkou súdu prvej inštancie a tak sa podľa neho naň hľadí ako na ničotný a právne neúčinný, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolaní namietal len zaujatosť sudkyne, nie rozvrh práce a jeho formálne náležitosti a tak ide o novú namietanú skutočnosť. Odvolací súd sa naopak s odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa vznesenej námietky zaujatosti dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd dodáva, že rozvrh práce (spolu s jeho dodatkami) zverejňovaný na internetovej stránke súdu (vo forme, v ktorej bol aj založený do spisu), sa nezverejňuje podpísaný.

23. K porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo ani tým, že ako tvrdí žalobca, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bodoch 18 a 19 je nutné považovať za zmatečné, keďže odvolací súd neprípustne obhajuje pochybenia súdu prvej inštancie v súvislosti s pojednávaním dňa 18. apríla 2016, keďže súd prvej inštancie žalobcovi súčasne s predvolaním na toto pojednávanie nedoručil formulár tlačiva pre ošetrojúceho lekára k vyplneniu, hoci bol k tomu povinný. Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd sa vyjadril k povinnosti účastníka preukázať svoju nemožnosť účasti na pojednávaní zo zdravotných dôvodov v zmysle § 119 ods. 3 O.s.p. a uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne. Navyše súd prvej inštancie poučil žalobcu o náležitostiach žiadosti o odročenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 119 O.s.p., pričom uviedol, že za vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní, sa považuje vyjadrenie, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania (viď č.l. 108 spisu). Najvyšší súd dodáva, že súd nemá povinnosť doručovať formulár tlačiva pre ošetrojúceho lekára.

24. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci a nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s tým, že neboli vypočutí súdom svedkovia navrhnutí žalobcom dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo

268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

25. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

26. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že žalobca namieta porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.